

ROȘU de SINSENN

Jay McGuiness

Traducere din limba engleză de
Loredana Voicilă

Editura Paralela 45

Director de producție editorială: Ionuț Burcioiu

Redactare: Anda Marin

Corectură: Maria Cramarencu

DTP copertă: Mirona Pintilie

Tehnoredactare & DTP: Monica Bîrlodeanu

Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MCGUINESS, JAY

Roșu de Sinsenn / Jay McGuiness ; trad. din lb. engleză
de Loredana Voicilă. – Pitești : Paralela 45, 2026

ISBN 978-973-47-4458-9

I. Voicilă, Loredana (trad.)

821.111

Blood Flowers

Text and Map © Jay McGuiness, 2024

Cover by Katt Phatt © Scholastic, 2024

Copyright © Editura Paralela 45, 2026

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate,
iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

Despre îndepărtatul Calleston, Cupa Oraşului Liber

*Vântul ce-aleargă prin câmpii
Din ţărâna neagră scoate roade vii,
Apele albastre şi soarele galben curg lin,
La nesfârşit, prin Calleston, oraş senin.*

*Domnia lor s-a-ntins pe veacuri multe,
Nicăcând nu îşi vedeau orgoliile-nfrânte,
Dar tot ce-au fost s-a năruit,
Când pe Feyatung i-au întâlnit.*

*Zdrobit a fost al lor neam, războiul l-au pierdut;
Oraşul nostru a-nchinat tot al său mândru avut.
Născuţi din neam de os domnesc,
Acum îşi pleacă fruntea şi trudes.*

*În fiecare noapte, după zidul lor s-ascund cu teamă,
Prinşi în mreaja farmecelor noastre fără de seamă,
Departe, dincolo de muntele străin,
Calleston, fântâna de rubin.*

*Oraşul ce trudeşte pe câmpuri nesfârşite,
Pământul aprins, de sânge-nroşit.
Flori de sânge înfloresc, rând pe rând,
Oraşul Calleston înecând.*

PROLOG

Era clar că bărbatul nu se simțea confortabil, i-a trecut ei prin gând. Oamenii din oraș erau întotdeauna stingheriți de atingerea străinilor. Nu era frig, dar bătea vântul, așa că stătea lângă el, la marginea zidului orașului. Priveau peste câmpurile pustii, nesfârșite.

Stătea aproape de el, dar nu destul de aproape încât trupurile să li se atingă. Îl ținea de braț doar. Își dorea ca bărbatul să se simtă protectorul ei și nu un gardian. Dar acesta nu trebuia să se îndrăgostească de ea. Așa se complica întotdeauna lucrurile.

Mulțimea care-i înconjura părea binedispusă. Era un fel de sărbătoare. Oamenii cam zdrențăroși, înghesuiți jos, lângă zid, păreau că se distrează de minune. Băteau la tobă, dansau și cântau din toți rărunchii.

Sus, pe zid, bărbații și femeile dădeau politicos din coate ca să vadă mai bine. Bărbatul stătea bățos. Bun. Cei stânjeniți puteau fi manevrați cu mai mare ușurință. Și-a dres vocea.

— Nu m-am prezentat. Numele meu este Aber, a zis el, întorcându-se spre ea pe neașteptate.

Iar începem, și-a zis, pregătindu-se să mintă.

— Elsbeth, a spus ea. *Fie ca numele acesta să mă protejeze.*

— Ei bine, Elsbeth, se pare că am ajuns la fix.

Pare trist, s-a gândit, deși poate că doar avea ochi triști.

A privit și ea în direcția ochilor lui întunecați. Sus, deasupra locului unde stăteau ei, printre acoperișurile sclipitoare ale orașului din spatele lor, un stindard auriu se înălța către cerul senin și albastru. Sub steag, răsfirate în lungul parapetului de marmură al unui balcon spațios de pe acoperiș, se aflau câteva figuri cu aer important. Erau înveșmântate într-o gamă strălucitoare de costume și rochii în culori vii, completate de blănuri elegante. Deși ea și Aber păreau ponosiți prin comparație, figurile deveneau aproape invizibile în mijlocul decorului opulent.

Prefera să fie așa. Se aflau în mijlocul mulțimii. Discreți. Rezervați.

La baza stâlpului, în spatele balustradei lucitoare, un tânăr în uniformă de paznic a început să ridice steagul alb, uriaș. În mulțimea adunată jos s-a stârnit cu entuziasm rumoarea.

S-a încruntat.

— Ne predăm?

Bărbatul s-a încruntat la rândul lui, apoi, dându-și seama ce voia să spună, a râs scurt, fornăit.

— Nu ai mai văzut steagul până acum? Nu-l scăpa din ochi!

Materialul flutura zgomotos în vânt, în timp ce urca spre vârful stâlpului. Mulțimea a amuțit când albul pur a început să se preschimbe în albastru intens.

Ea a aruncat o privire spre Aber. El încă-i cerceta chipul. I-a făcut semn să privească în continuare. Șfichiuind dintr-o parte într-alta în vânt, zgomotul scos de steagul uriaș a fost singurul sunet care s-a auzit pentru o bună bucată de vreme. Apoi, pe neașteptate, cât ai clipi din ochi, materialul s-a îmbibat de un roșu intens, inconfundabil.

Ea a oftat. Lui Aber i-a înflorit un zâmbet larg pe chip, care-i încrețea cozile ochilor negri. Oamenii din jurul lor au izbucnit

în urale zgomotoase și, de undeva de jos, mulțimea de tobe a început să bată în ritm rapid, la unison.

— Asta a fost...?

— Doar un truc!

Bărbatul răspunsese aproape defensiv. Asta îi spunea ei tot ce trebuia să știe.

— Nu-i nimic *nenatural*. Înmoaie steagul în ceva, chiar înainte să-l ridice. Este o reacție ce se petrece la aer. Sau poate la lumină. Îmi scapă acum!

Aber încă o privea. *E ușor de citit*, și-a zis ea.

S-a hotărât să nu-i întoarcă privirea, să se uite în continuare la steag. Ritmul tobelor de jos creștea. Bărbatul și-a dres din nou vocea și a continuat:

— E doar un truc. Dar îmi place să-l urmăresc prin ochii cuiva care-l vede pentru întâia oară, așa că îți mulțumesc.

Ea s-a întors ca să privească spre câmpurile pustii. Trebuia să pună punct acestei discuții despre ochi și despre dragoste.

Aber și-a înclinat capul într-o parte, cu un gest care amintea de un câine.

— Chiar nu ești din orașul acesta, așa-i?

Ea și-a păstrat o expresie cât mai indiferentă. Tobe continuau să bată. Bărbatul îi simțise agitația interioară.

— E în ordine. Indiferent de ce fugi, nu trebuie să știi.

Și-a relaxat maxilarul. El a continuat:

— Ziua Câmpului este o zi a noilor începuturi. Tu... Tu arăți de parcă ți-ar prinde bine un nou început, Elsbeth.

Ea a oftat. Chiar și din mormânt, dulcea Elsbeth o proteja încă.

— Așadar, Ziua Câmpului, steagul care s-a preschimbat în roșu... Ce înseamnă toate acestea?

— Ei bine, steagul roșu ar trebui să reprezinte o recoltă bună! a zis el, după care a tăcut pentru o clipă. Adevărul este că

se înroșește în fiecare an, fie că recolta este bună sau nu. De fapt, marchează începutul primei înfloriri pentru noii boboci.

Aber a dat din cap spre câmpuri.

— Dacă ți-a plăcut steagul, ai să adori asta!

Și-a îndreptat și ea privirea într-acolo. Răsfirați pe câmpul de jos, la aproximativ cincizeci de pași distanță unii de alții, se întindeau pe mai multe rânduri oameni îmbrăcați în alb. Acum stăteau tăcuți. Unii purtau pălării cu borurile largi. Aveau ochii închiși. Mulți păreau să murmure ceva în barbă.

Vuietul tobelor a încetat.

Mulțimea a amuțit.

Toți ca unul, oamenii de pe câmp și-au ridicat mâinile și și-au îndreptat fețele spre cer.

În acea clipă, și-a dat seama că erau cu toții în floarea vârstei, tineri adulți. Unii își țineau mâinile la piept. Alții și-au lăsat brațele să alunece pe lângă corp.

Tobe au început să bată din nou. Un ritm domol, egal, care făcea câmpurile să vibreze. Cel mai aproape de ea se afla o fată tânără, cu obraji rotunzi și piele strălucitoare, pistruiată de soare. Avea părul castaniu, foarte fin și foarte lung. Se unduia în jurul ei ca mătasea, căci fata începuse să se învârtă cu grație pe loc. Tânăra și-a deschis delicat brațele în față, ca o pasăre care-și întinde aripile. În spatele ei, ceilalți și-au început fiecare propria rutină. Unii cu avânt, alții blând, poate chiar șovăielnic.

Urmărindu-i, a simțit că acest moment și că aceste acțiuni erau ceva intim pentru fiecare suflet în parte. Era ca atunci când privești pe cineva scoțându-și hainele. Totul începea să pară... Care era cuvântul pe care îl folosisse Aber? *Nenatural*.

A simțit că inima începe să-i bată mai tare.

Și-a lăsat mâna pe brațul lui. Au privit împreună.

Fata cu părul moale a zâmbit dulce, reținut. Pletele i-au alunecat ca o perdea străvezie. Ritmul tobelor era o bătaie de inimă. Trupul tinerei s-a aplecat într-o parte, ca o mlădiță sub adierea vântului. Fata și-a întins brațele în față și într-o parte. Degetele ei păreau să cânte la un instrument pe care nimeni nu putea să-l vadă.

Și apoi, la fel de neliniștitor și de tăcut precum o sângerare, rânduriordonate de vlăstare au ieșit la suprafață din pământ, sub vârfurile degetelor fetei, care se roteau grațios. Vlăstarele, toate deodată, s-au transformat în flori de un roșu intens – o cascadă stacojie, fără zăgaz, care se revărsa la nesfârșit, în timp ce mâinile fetei se mișcau încet mai înainte. Tot mai multe petale roșii se iveau acolo unde brațele ei pluteau, răsucindu-se și deschizându-se spre lumină. Fata a oftat. Zâmbetul ei timid a înflorit larg. Larg i s-au deschis și brațele.

Precum sângele în apă, bobocii roșii se întindeau cât vedeai cu ochii. Fiecare om dintre cei aflați pe câmp a început să culeagă flori, formând mici lacuri de petale. Era o maree roșie.

Nu-i venea să-și creadă ochilor. Elsbeth avusese dreptate. După atâta timp! O găsisese. Magia!

Țâșnise într-un colț de pământ despre care se credea demult că este lipsit de viață. Era la fel de simplă și de clară ca lumina zilei!

A simțit o lacrimă alunecându-i pe obraz.

Și-a ridicat privirea spre Aber.

Era foarte nătâng că nu vedea lucrurile așa cum erau.

Nu putea să vadă pentru că nu voia.

Era ușor de citit.

O privea de parcă ar fi descoperit el însuși un soi aparte de magie.

Ah, vai! *E clar că se îndrăgostește de mine*, și-a spus ea.

CAPITOLUL

1

Bear a privit înapoi, peste câmp, spre orașul care se ridica
șui dincolo de zidurile sale.

— Ai auzit?

— Ce? l-a întrebat Felix, aruncându-i o privire peste umăr,
în timp ce muncea.

— Mi s-a părut că aud un țipăt.

— Nu-i ceva neobișnuit pentru orașul acesta.

Așa era. Nu fusese niciodată o idee bună să rățăcești noaptea pe străzile din Calleston, iar să ieși în afara zidurilor era și mai rău. Oamenii erau mai înfometați și mai disperați. Iar atunci când se lăsa întunericul, în aer plutea din ce în ce mai palpabil ceva sinistru, ceva...

— Planul rămâne în picioare? l-a întrebat Felix, întrerupându-i șirul gândurilor.

Bear a ezitat. În acea clipă, lucrurile nu arătau chiar așa rău. Soarele cobora tot mai jos, iar albastrul intens al cerului lăsa treptat loc portocaliului. În jurul lor, răzleți, lucrătorii din Calleston pliveau câmpurile. Era cald încă, era lumină, iar ei se aflau destul de aproape de zidurile orașului. Cu toate acestea, Bear nu-și putea opri fiorii care-l treceau odată ce ziua începea să se preschimbe într-altceva. Brusc, ceea ce el și Felix plănuiseră nu i se mai părea o idee așa grozavă.

Felix s-a întors și s-a încruntat la el.

— Molăule!

— Deja se face târziu.

— Ți-e frică, Bear! Recunoaște!

Felix și-a înfipț mâinile în solduri și a ridicat din sprânceană:

— Trebuie să exersăm, corect? Ziua Câmpului ar putea fi anunțată cât de curând. S-ar putea să fie ultima noastră șansă.

Bear a dat din cap. O recoltă bună nu era doar de dorit anul acesta – putea fi singurul lucru care avea să-i salveze pe oamenii din Calleston. Florilor de sinsenn, care erau marfa de preț a orașului, le mergea prost de ani buni, chiar dacă din ce în ce mai mult pământ le era alocat cultivatorilor. În Calleston era foamete și Regina nu avea să trimită ajutoare până când nu se îmbunătățeau recoltele, pentru că regatul avea o poftă insașiabilă pentru sinsenn.

— Ei bine, a zis Felix, atunci nu te mai văita!

— Nu mă vait! a răspuns Bear, aruncând o privire îngrijorată spre pădurea întunecată, care mărginea câmpurile. Eu doar... țin seama timpului. Și tu ar trebui să faci la fel!

Felix a început să-și târască desaga în lungul brazdelor arate ale Câmpului Întâi, departe de zidurile groase din piatră ale orașului, către locul în care ardea un morman mare de curpeni negri, cu spini. Coloana învolburată de fum negru se răsucea spre cerul de care atârna, noduroasă, ca o rădăcină bătrână de copac.

Bear s-a răsucit pe călcâie și a pornit fără tragere de inimă pe urmele lui Felix. Spatele cu piele arămie al prietenului său lucea în lumina soarelui de la apus. Plivitul iuteburuienii era o muncă obositoare, așa că Felix își scosese demult cămașa aspră din bumbac, descoperindu-și pielea aurie care împreună cu urechile ascuțite îi arătau sângele de Fennex.

Bear și-a deschis nasturii de la cămașă, în vreme ce soarele pălea în spatele orașului. Nu și-o scotea niciodată pe timpul zilei – avea o piele care se pârlea ușor. Și-a coborât privirea spre creștetul capului prietenului său. Bear era cu mai bine de 30 de centimetri mai înalt decât Felix, dar acesta le reamintea întotdeauna celorlalți că cei din neamul Fennex erau recunoscuți pentru forța lor și că erau luptători cu faimă, în ciuda înălțimii.

Fusese o iarnă grea; oamenii erau mai înfometați ca oricând, iar Felix și Bear nu făceau excepție, deși Felix se mândrea că alura sa athletică nu trăda aceleași lipsuri precum în cazul vecinilor lui oameni. Încercătura cântărea mai greu decât de obicei pe umerii lui Bear, în timp ce străbătea câmpul alături de prietenul său, cu pași apăsăți, purtând desagi asortați pe umeri și pălării cu borul larg, asortate pe cap.

Bear se simțea recunoscător pentru pălăria lui de paie, care-l proteja de soare; azi cu atât mai mult, căci îl ascundea de privirile agere ale paznicilor de pe zid, și mai ales ale paznicului cu mutră acră care patrula pe câmp.

Azi, muncitorii de pe câmp primiseră sarcina să jumulească iuteburuiana: o plantă negricioasă cu spini, care putea să crească de un braț într-o zi. Se întinsese foarte mult în ultimele săptămâni, acaparând Câmpul Întâi în timp record și sufocând semințele de sinsenn, pe care muncitorii le plantaseră cu atâta grijă. Lucrătorii câmpului, deja epuizați, fuseseră trimiși în număr mare înapoi, pentru a o smulge înainte ca aceasta să distrugă întreaga recoltă.

Tatăl lui Bear, Aber, se plângea că recolta era mai slabă ca oricând. În fiecare an creștea din ce în ce mai multă iuteburuiană și din ce în ce mai puțin sinsenn pentru exportul care se făcea în întreg regatul.

Din fericire, părea că năpasta spinoasă fusese în mare parte înlăturată. Mai rămăseseră doar câteva fire, care se strecurau pe la margini, acolo unde câmpul întâlnea pădurea umbroasă. Spre codrul întunecat se îndreptau băieții. Bear se oprea conștiincios din când în când, ca să smulgă lujerii insinuanți ai iuteburuienii din pământ. Îl dureau umerii, dar prefera să fie pe câmp, departe de Calleston, departe de străzile întunecate și murdare din Cobbleside, acolo unde locuiau muncitorii; departe de privirile iscoditoare, pline de prejudecăți ale locuitorilor din Roofside, cei care trăiau deasupra lor.

Roofside era locul în care își făceau veacul cei născuți din familii bune și cei care aveau succes. Dacă vreun locuitor din Cobbleside se arăta talentat la cultivarea florilor, avea șansa ca într-o zi să se poată muta sus (măcar după ce se retrăgea din activitate) – o dorință pe care o nutreau toți tinerii muncitori ai câmpului. De ani de zile, însă, nimeni nu mai fusese invitat în Roofside. Recoltele fuseseră prea sărăcăcioase. Înaltul Lord făcea tot ce-i stătea în putință pentru locuitorii din Cobbleside – știau că este un om muncitor, căruia îi păsa de lumea din oraș –, dar ei aveau nevoie de ajutor din partea Reginei doar pentru a se hrăni. Câmpurile care înconjurau Calleston erau folosite acum exclusiv pentru a crește sinsenn, la ordinele Reginei. Oamenii creșteau animale și vânau cât puteau în interiorul zidurilor orașului, iar Înaltul Lord distribuia mâncare din magaziiile lui și pește din lacurile sale pe cât de generos îi era cu putință, dar se zvonea că până și lacul avea să sece curând.

Multe lucruri depindeau de această Zi a Câmpului.

Bear și-a tamponat sudoarea de pe frunte cu mâneca unsuroasă și și-a întors privirea spre zidurile orașului. Îi zărea pe tatăl și pe unchii lui pregătindu-se să intre alături de ceilalți, lăsând

mormanul de vreji să ardă în urma lor. Se așezaseră la rând, în lungul zidului, și intrau pe porți, unul câte unul.

— Cu siguranță ne va zări careva, a mormăit Bear.

Ochii ca de chihlimbar ai lui Felix au lucit ștregărește.

— Știam eu că are să ți se facă frică! Haide, Bear! Nu ni se vor mai ivi multe șanse ca asta.

— Ne vor biciui dacă ne prind, apoi tata va duce treaba la bun sfârșit.

Felix a dat din cap.

— Adevărat, dar privește partea bună a lucrurilor: nu ne vor biciui înainte de Ziua Câmpului. Au nevoie de noi în formă bună.

Bear a cântărit vorbele lui Felix. Avea dreptate. Dacă noua generație de cultivatori și-ar fi făcut apariția cu palmele însângerate, ar fi întunecat puțin spiritul festiv al zilei. S-a lăsat pe vine să smulgă din pământ o buruiană care părea foarte dăunătoare. Apoi a pus-o, cu rădăcină cu tot, în desagă.

Bear a tresărit, căci un paznic începuse să strige, fluturându-și sălbatic brațele spre ei.

— Terminați și intrați înăuntru! Nu aștept pe nimeni!

Bărbatul avea buzele pătate cu negru.

— De ce e așa furios dacă s-a îmbătat deja cu licoare rubinie? a bombănit Felix în barbă.

Au făcut semn că înțeleg, iar paznicul a luat-o spre porți.

Felix a rânjit:

— După ce intră pe poartă, hai să ne oprim în tufișurile de lângă copaci. N-o să ne vadă nimeni acolo.

Bear a aruncat o privire temătoare spre locul pe care i-l arăta Felix. Adevărul era că părea perfect: o bucată de pământ pe care crescuse iuteburuiana, care se întindea din pădure spre câmp;

avea iarbă destul de înaltă și era destul de îndepărtată de oraș încât să nu poată fi zăriți.

Însă nu doar ochii din oraș îl îngrijorau pe Bear. Mai erau și ochii de dincolo de acei copaci...

A tresărit, cu privirea îndreptată spre pădurea întunecată. Felix a băgat de seamă unde se uita și s-a aricit.

— Să nu începi, Bear! E mult prea devreme pentru bloți! Soarele nici măcar nu a coborât în spatele orașului!

Bear știa că Felix are dreptate. Bloții apăreau după apusul soarelui. Nu suportau lumina, însă, în ultima vreme începuseră să fie văzuți pe câmp din ce în ce mai devreme, iar Bear nu voia să riște.

Pe vremea când bloții erau văzuți mult mai rar, oamenii locuiau în ferme, pe câmp, la fel ca în oraș. Acum, că pădurea era plină de ei, locuitorii orașului stăteau la adăpost în spatele zidurilor, aventurându-se în afara lor doar când era lumină.

Să vezi un blot era înfiorător, era ceva ce nu puteai uita niciodată. În întuneric, păreau aproape umani. Puteau fi orice siluetă aplecată. În întuneric era greu să le vezi pielea pătată, mucețită, ochii mari și negri precum cărbunii și rândurile de dinți ca niște ace, care ieșeau din gurile putrede.

În întuneric, ai fi putut să îi confunzi cu un om. Dar felul în care se mișcau... era de neconfundat.

— Nici măcar să nu mă faci să mă gândesc la asta! a zis Felix. Îmi e greu să mă concentrez oricum.

Bear și-a luat ochii de la copaci și i-a întors spre poartă. Megg era singura care stătea în dreptul ei, cu fața spre câmp. A privit-o prinzându-și câteva șuvițe rebele înapoi sub pălăria de câmp, în timp ce-i căuta din priviri, încrunțată. Când l-a zărit,

a zâmbit și i-a făcut cu mâna. Bear i-a zâmbit la rândul lui. Se întrebase dacă avea să-l aștepte, dacă avea să-i aștepte pe amândoi.

Megg și-a șters mâinile murdare pe pantaloni, și-a tamponat sudoarea de pe frunte cu dosul palmei, apoi i-a făcut semn în graiul-câmpului: *Veniți?*

Băieți au răspuns deodată, frecându-și arătătorul de un deget. *Curând.*

Megg s-a încruntat.

Ultima parcelă! Lângă copaci, a zis Bear.

Megg a dat din cap, dar a rămas pe loc, cu grija citindu-se în ochii ei mari, căprui.

— E atât de slabă, i-a șoptit Bear lui Felix.

— Este, a aprobat Felix. Așa că să facem ce avem de făcut și să ne asigurăm că recolta aceasta e una bună!

Bear a gemut.

— S-a prins, cu siguranță, ce punem la cale, a zis Felix, printre dinți.

Înainte ca Bear să-i răspundă, Megg a fâlfâit din brațe, uimită și speriată, și a căzut pe spate.

În spatele ei, Cassius rânjea cu gura până la urechi. O pusese pe Megg la pământ, trăgând-o de bentița de la pălărie, pe care fata o avea în jurul gâtului. Megg nici măcar nu țipase – felul în care paznicii răspundeau în astfel de cazuri era adesea brutal și, de obicei, fără discernământ.

Bear a luat foc. *Dă-te jos de pe ea!*

Felix, ca de obicei, se aprinsese și mai tare.

Sper să te îneci! Cară-te, Cassius, blot nenorocit!

Cassius a început să râdă. *Vorbește un Fennex, fiul unui Feyatung!* le-a transmis, prin semne.

Cuvântul acela l-a lovit pe Bear ca un pumn în stomac.

Felix a pornit grăbit spre Cassius, în vreme ce acesta, alături de restul găștii lui, pășea legănat spre poartă.

Megg s-a ridicat repede și și-a încrucișat larg brațele de câteva ori. *Nu te deranja, Felix! Ignoră-l. Nu merită!*

Ești bine? i-a făcut Bear semn.

Sunt bine. Dar... veniți curând?

Băieții au încuviințat.

Megg și-a aninat desaga pe umăr și a pornit spre poartă, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Ar fi făcut orice ca să evite atenția paznicilor. Bear a privit-o îndepărtându-se, cu inima strânsă. Pășea încet, ca să le dea voie celorlalți să o ia înainte. Cassius locuia chiar deasupra casei lui Megg, iar mândria pe care o simțea datorită acestui fapt îl pătrundea până în măduva oaselor. Bear se simțea tentat să plece după ea.

— Nu-ți face griji, Bear! i-a zis Felix. O să-și primească răsplata.

Bear a oftat.

— Ciudat e că mi se pare că o place.

Felix și-a strâns părul răvășit la spate.

— Ei bine, nu are nicio șansă! i-a replicat, aruncându-i o privire lungă. E clar că este îndrăgostită de tine.

Bear a simțit că-i arde fața.

— Mai taci! a zis, lovind în țărână cu piciorul. Suntem doar prieteni. La fel cum sunteți și voi doi. La fel cum suntem noi doi. Trei prieteni.

Felix l-a cercetat pentru o clipă pe Bear cu ochii lui de chihlimbar, apoi a ridicat din umeri.

— Dacă zici tu.

Câmpul era pustiu acum; rămăseseră doar ei.

— Bun, a oftat Bear, întorcându-se spre copaci. Să sfârșim odată!

Fiica Înaltului Lord se uita pe deasupra orașului, spre câmpurile de dincolo de el.

Privea oamenii în fiecare zi, iar în ultimul timp băiatul devenise preferatul ei. El și prietenii lui. De obicei, erau împreună: băiatul, tânărul Fennex și fata.

Meya se întreba cum ar fi fost să se afle acolo jos, cu ei. Cei născuți jos păreau atât de ocupați tot timpul, în fiecare zi aveau câte un proiect la care lucrau împreună. Era iritată la gândul că își dorea să se afle printre ei, ba chiar că visa la ei.

Acum soarele cobora pe cer, așa că îi era mai greu să vadă. Trebuia să urce mai sus. Data viitoare trebuia să încerce să privească din vârful Turnului Snakewood.

S-a aplecat mai în față, mijind ochii în semiîntuneric.

Ce făceau cei doi băieți? Mergeau în direcția greșită. Cu siguranță, un paznic trebuia să-i cheme din clipă-n clipă! Nu mai era mult până la căderea nopții și...

Percy a lătrat tare.

Meya a tresărit și, în aceeași clipă, și-a dat seama că-și pierduse echilibrul. Prăvălindu-se amețitor de pe zid, a simțit cum i se sfâșie rochia înainte să cadă dureros în tușișurile de jos.

Percy a schelălăit prelung. Meya și-a aruncat privirea în colțul opus locului în care aterizase, în grădină. Lordul Noka dădea târcoale în depărtare.

— Da. Mulțumesc, Percy, îl văd! a găfăit ea.

Meya a rămas culcată, nemișcată. Lui Noka n-avea să-i fie pe plac rochia ei sfâșiată. Doar ce-i făcuse morală că este risipitoare, în vreme ce Calleston se confrunta cu un șir nesfârșit de necazuri. S-a încruntat când l-a văzut pe Noka strecurându-se în Turnul Snakewood, nu pentru că ar fi fost interzis, ci pentru că bărbatul o făcuse cu atâta băgare de seamă.

— Îl văd! a repetat, scărpinând pe cap cățelul.

CAPITOLUL

2

— Cum de crește așa repede? a murmurat Bear.

Se aflau la marginea câmpului acum, ascunși în spatele pâlcului înalt de iuteburuiană, sperând că aceasta îi apără de priviri.

— Ai un indiciu în nume, a grăit Felix.

— Știu... dar e atât de multă!

Iuteburuiana era nemiloasă. În pădure, curpenii întunecați sufocau vegetația; încă un motiv să nu se aventureze printre copaci! Muncitorii smulgeau, tăiau și ardeau tot timpul buruienile rele, care se întindeau pe câmpuri. Cu toate acestea, nicidecum nu fusese mai rău ca acum.

— Au! s-a văitat Felix, pe care-l zgâriase un spin mic la gleznă.

Spinii cei mai mari, de la baza tulpinii, erau cât o gheară de bufniță și puteau fi mai ușor evitați când trăgeai planta în sus, dar țepii care mărgineau lujerii tineri nu erau mai mari decât o geană și usturau tare dacă ți se înfingeau în carne.

Bear a contemplat poziția soarelui. Era acum aproape pe după turnul cel mai înalt al reședinței Înalțului Lord.

— Hai! a zis. Cincisprezece minute –, apoi ar trebui să mergem înăuntru.

— Ai zis asta cu cinci minute în urmă.

— Bine, atunci zece minute! Să mergem!

Bear și Felix și-au lăsat desagile jos, au căutat un petec de pământ gol printre iuteburuieni și s-au așezat unul în fața celuilalt. Bear privea spre maldărul de buruieni care ardea lângă Poarta de Est, la fuioarele de fum negru și la orașul care se întindea dincolo de ele.

De aici, Calleston arăta înșelător de frumos, precum un castel întunecat și lucitor. Lumini răzlețe începeau să pâlpâie la nivelurile de jos din Cobbleside odată cu lăsarea întunericului. Curând, piața și baza de la Bastion aveau să fie și ele înghițite de umbre. Dar partea de sus, Roofside – toate locuințele celor de rang înalt – se scălda încă în apusul auriu, ridicată spre lumină de casele strâmbe și dezordonate de jos, din Cobbleside.

— Ești gata? l-a întrebat Bear pe prietenul lui.

Felix a rânjit, apoi și-a închis ochii galbeni. A început să bată un ritm pe genunchi.

Planul pentru acea seară era să intre în comuniune cu semințele, să se contopească cu ele, dar fără a le face să înflorească. Contopirea unei minți umane cu straniile flori roșii era ceea ce făcea să înflorească planta de sinsenn. Era ceva ce oamenii din Calleston făceau de generații și ceea ce le permitea crescătorilor care aveau acest dar să preschimbe semințele adormite în vâltare, apoi, într-o clipă, în flori.

În mod obișnuit, tinerii care sperau să ajungă cultivatori urmau o ucenicie care dura luni de zile, sub oblăduirea lui Rose, cea mai prolifică cultivatoare din Calleston. Anul acesta, însă, din cauza câmpurilor infestate, muncitorii fuseseră nevoiți să-și dedice cea mai mare parte a timpului plivitului și nu prea avuseseră când să exerseze și să se pregătească pentru ziua cea mare: Ziua Câmpului. De aceea, Felix îl convinsese pe Bear să exerseze în afara orelor de muncă.

Bear a tras în piept mirosul pământului.

Și-a închis ochii și i s-a alăturat lui Felix, bătând cu palmele în coapse un ritm simplu. A încercat să-și relaxeze mintea.

DUM dum, DUM dum, DUM dum...

De-acum Megg era cu siguranță acasă, cu surorile ei.

DUM dum, DUM dum, DUM dum...

Adevărul era că i se păruse că nu arată prea bine... Și-a scuturat capul... Trebuia să se concentreze!

DUM dum, DUM dum, DUM dum,

DUM dum, DUM dum, DUM dum...

Ah... iată!

Un foșnet tăcut.

Bătaia palmelor lui devenise dintr-odată mai îndepărtată, mai înăbușită.

DUM dum, DUM dum, DUM dum...

S-a lăsat purtat de ochii minții.

DUM dum, DUM dum, DUM dum...

A simțit cum se pliază la infinit în sine însuși.

DUM dum, DUM dum, DUM dum...

Ritmul era un val care-l purta în afară și înauntru. Era legat. Începuse contopirea.

Bear putea să simtă și să se întindă dincolo de buricele degetelor, în glia care-l înconjura. Cuiburi întregi cu semințe roșii de sinsenn au vibrat fericite, simțind privirea ochilor minții lui alunecând pe deasupra lor. Băiatul s-a lăsat în voia pulsului atotcuprinzător și s-a prezentat fiecărei semințe în parte. Uitase ce bucurie trezea comuniunea cu spiritele roșii din pământ.

Atunci când era contopit cu ele, Bear avea un simț al gustului și al mirosului neobișnuit. Îi ofereau o perspectivă nouă asupra vieții vegetale care-l înconjura. Simțea solul, apa și chiar aerul purtând informații care-i erau altfel inaccesibile.

Bear a încercat să înțeleagă pe de-a-ntregul de ce era legat.

Mai întâi, la stânga lui stătea cuibărit un grup vesel de sinsenn.

Apoi, la dreapta, o sămânță singuratică era copleșită de entuziasm. Prin Bear, își simțea vecinii din apropiere.

Ah! Iată un grup de cinci răsaduri, așezate în linie. Adunarea înregimentată aștepta, răbdătoare, instrucțiuni.

Bear și-a lăsat mintea să străbată pământul, ca un nor subteran. În timp ce făcea asta, a simțit cum încep să se formeze rădăcini în interiorul semințelor.

Apoi a simțit altceva. Ceva bolnav, la marginea teritoriului său. Ghearele nesuferite ale iuteburuienilor sufocau un pâlcc de tinere semințe. Când erau contopiți, putea să miroasă invadatorul, îl simțea pe cerul gurii. Semințele de sinsenn erau deformate de curpenii maligni care se încolăceau în jurul lor, împiedicându-le să crească, îmbolnăvindule. Bear nu putea să îndure asta. Era afectat. Trebuia să protejeze semințele. Trebuia să le ajute!

Bear și-a împlântat mintea și mai adânc în sol, ca atunci când îți afunzi degetele în nisip, abandonându-se, până când toate celelalte gânduri au dispărut. Și-a făgăduit să nu uite de semințele corupte, iar apoi și-a întors atenția asupra celorlalte. A îndrumat rădăcinile noi de sinsenn, astfel încât să evite duhoarea putredă a iuteburuienilor din pământ. Apoi, întinzându-și mâinile, a creat o vibrație care s-a răspândit peste semințele de dedesubt, concentrându-se să facă să le crească vârful rădăcinilor. S-a pornit un freamăt plin de viață. Vibrații, ca un roi de stele căzătoare în întuneric, din ce în ce mai aprinse, mai puternice și...

— Bear!

Lui Bear i-au trebuit câteva clipe ca să-și dea seama că șoapta venea de deasupra pământului, de undeva din fața lui, de la

Felix. A simțit siluete familiare închegându-se din nou în jurul lui, pe măsură ce transa se risipea, și a deschis larg ochii.

Pupilele lui Felix erau dilatate de frică. Dar priveau dincolo de el, spre copaci.

— Bear! a șoptit Felix, speriat.

Bear a mormăit încet, aprobând. În aer plutea mirosul putreziciunii.

I-a înghețat sângele în vene.

— E în spatele tău, a șoptit Felix, tremurând. Bear, nu!

Bear și-a întors capul, mijind ochii în direcția în care privea Felix. Doar un pâlț de copaci cu trunchiuri groase și înalte și întunericul dintre ei. Asta era tot. Dar...

Începea să vadă mai clar, privirea obișnuindu-se cu umbrele, și... i s-a făcut pielea de găină. Era acolo!

Arăta ca un om în vârstă, ca o umbră pitulată pe după trunchiurile copacilor. Nemișcată, privea pieziș, aproape la ei. Duhoarea pe care o emana entitatea întunecată l-a făcut pe Bear să oticnească. Mirosea a carne mucezeită și a putregai.

Glasul i-a sunat stins și răgușit.

— Felix. Trebuie – să – fugim!

Felix a dat din cap și s-au ridicat încetișor în picioare. Niciunul dintre ei nu și-a luat ochii de la blotul care încă stătea nemișcat la adăpostul umbrelor.

Au făcut cu băgare de seamă un pas și apoi au așteptat.

Încă un pas.

Blotul și-a întors brusc capul în direcția lor.

A scos un plescăit umed când și-a căscat fălcile.

Cei doi băieți au împietrit.

Mirosul era mai rău.

Felix a îndrăznit să șoptească:

— Trebuie să...

Blotul s-a pus în mișcare, țâșnind dintre copaci spre ei, călcând în picioare ferigi și crengi rupte.

— Fugi! a strigat Felix.

Băieții au luat-o la goană cât îi țineau picioarele. Cum tăcerea nu-i mai ajuta de-acum, în timp ce alergau împreună spre zidurile orașului, Felix a urlat:

— Ajutor! Blot!

S-au auzit strigăte dinăuntru orașului. Au apărut lumini deasupra zidului și cuvântul „Blot!“ a început să răsună cu ecou în lungul aleilor.

Cu pulsul zbătându-i-se în timpane, Bear a încercat, cuprins de disperare, să aproximeze cât de aproape era creatura. Poate la cinci-zece metri în spatele lui? Încă aveau de traversat tot câmpul. Bear nu era un bun alergător, iar blotul îl prindea din urmă... O revelație sinistră i-a inundat pieptul: nu putea să se salveze.

În urma lui s-a auzit un bufnet, urmat de un țipăt furios. Blotul se prăvălise. Bear a aruncat o privire în urmă și a văzut că se împiedicase de ranițele lor. Creatura s-a rostogolit odată cu desagile, din care se împrăștiu lujeri țepoși. Slavă Înalțului Lord! Astfel, câștigaseră puțin timp.

Felix străbătuse jumătate de câmp deja și încă țipa după ajutor. Bear se temea că aveau să închidă Poarta de Est. Era destul de întuneric, și dacă paznicii ar fi văzut că erau atacați de un blot, nu ar fi ezitat nicio clipă – chiar dacă Felix și Bear ar fi rămas pe afară. Nu ar fi fost prima oară când se întâmpla așa ceva.

Pașii neobosiți din spatele lui Bear răsunau din ce în ce mai tare. El alerga atât de încet prin comparație cu Felix! A încercat să se concentreze asupra porții deschise, mișcându-și picioarele

din ce în ce mai repede, cu inima în gât și mușchii întinși la maximum... Apoi, brusc, i s-a sculat părul de pe ceafă; a auzit mai mulți pași în urma lui. Doi bloți? Nu îndrăzne să privească înapoi.

În față, l-a văzut pe Felix sărind în apa mică a șanțului care înconjura zidurile. Bear s-a concentrat asupra lui și a pălăriei din paie care-i sălta la spate, ca un disc săltăreț, ca o coadă de iepure, legănându-se întruna.

Pălăria i-a dat lui Bear o idee. Și-a smuls-o pe a lui de la gât și a azvârlit-o pe câmp, la stânga lui. Tropăiala a încetinit... apoi creatura a cârmit spre stânga! Bear câștigase din nou câteva secunde prețioase. A accelerat cât îl țineau picioarele, știind prea bine că blotul avea să fie din nou pe urmele lui, cât de curând.

Apoi fierea i s-a urcat în gât când a văzut, chiar în fața ochilor lui, temerea lui cea mai mare împlinindu-se: poarta se închidea.

— Nu! Vă rog! a urlat Felix, în timp ce lanțurile scrâșneau, lăsând Poarta de Est să cadă cu putere, închizând ermetic orașul.

Pe deasupra umerilor lui Bear au început să șuiere săgeți. În timp ce lipăia prin șanț, în urma lui Felix, a auzit strigăte de pe zid:

— Sunt doi!

Și:

— E tânărul Fennex! Și băiatul lui Aber!

S-au oprit din fugă în fața porții închise.

— Deschideți porțile! au urlat amândoi.

Nu le aruncase nimeni nici măcar o funie.

— Bear! a strigat Felix, arătând grinzile care ieșeau în afară, deasupra porții.

Bear a privit în urma lui. Bloții, cum se temeau de apă, încetiniseră la șanț. Țipau, dar nu s-au oprit și au început să-și croiască drum prin apă. Apa nu era destul de adâncă pentru a-i putea opri.

Bear și-a proptit umărul de zid, ca să se sprijine, iar Felix și-a pus piciorul în mâinile lui făcute căuș. Bear l-a ridicat cât de sus a putut. Felix și-a întins mâinile, încercând să apuce grinda de deasupra porții. Peste zid începuseră să se ridice capete, însă nicio funie nu-și făcuse încă apariția.

Bear și-a întors capul, ca să vadă cât timp mai avea. O revelație sumbră i-a străfulgerat prin minte. Era pe cale să se preschimbe într-un personaj din poveștile pe care părinții le spuneau copiilor înainte de culcare, ca să-i avertizeze în privința pericolelor care-i așteptau dacă rămâneau pe afară după lăsarea întunericului. Era foarte straniu că se afla atât de aproape de salvare și, totuși, atât de departe. Se bucura că Felix se salvase – măcar alinarea asta o avea.

Ajunseseră. Bloții au ieșit din apa mică, alunecând încet-șor spre el, ca niște dansatori, simțind că îl prinseseră în cursă. Era pentru prima oară când îi vedea atât de aproape. Arătau ca umbrele oamenilor. Ca niște cadavre vii, ațintite asupra lui. Cu ochi întunecoși și lucioși. Cu guri umede, larg deschise, pline cu limbi roșii, însângerate, din care plescăiau neobosite, scoțând niște sunete îngrozitoare. Și mirosul acela! Lui Bear i-a venit să vomite.

— Bear, sări! i-a strigat Felix, legănându-se spre acesta, atârnat cu capul în jos de grindă și mâinile întinse spre ale lui.

Bear a sărit și a încercat să apuce. A simțit mâinile puternice ale lui Felix strângându-l de încheietură. Prietenul lui respira greoi, legănându-l din ce în ce mai sus, departe de creaturile de jos, până când s-a izbit de zidul orașului. Lui Bear i s-a căscat un gol în stomac, simțind cum începe să alunece.

— Apucă-te de zid! i-a strigat Felix.

Chiar în clipa în care începea să alunece, buricele degetelor lui Bear au descoperit marginea aspră, care ieșea în afară, din zidul de piatră. Și-a înfipt degetele în piatra aceea cu toată forța. Picioarele goale i-au alunecat pe zid până când au descoperit cel mai mic punct de sprijin, apoi pe următorul. Felix se săltase pe grindă și încerca deja să se ridice pe deasupra porții.

— Cațără-te, Bear! i-a ordonat.

Bear a găsit un punct de sprijin mai solid pentru mână și s-a săltat pe zid. Simțea că are forță în mâini, dar îi tremurau genunchii. Respira greoi. Nu îndrăznea să privească în jos. Se cățara în continuare, tot mai sus, cu inima răsunându-i în timpane. Săgețile șuierau pe lângă el, iar jos, bloții țipau ascuțit după prada care le scăpa printre degete.

— Dă-i înainte, flăcăule! s-a auzit o voce clară.

A văzut mâini întinzându-se și trăgându-l pe Felix peste zid. Lui Bear i se uscaseră gura. Îi ardeau brațele, dar mâinile i se înfingeau în fiecare crăpătură și apucau fiecare colț de piatră ca un clește de fier. Și-a coborât privirea.

Creaturile își înfingeau ghearele în poartă, dar fără prea mari sorți de izbândă, sărind doar ca să apuce grinda, adunând săgeți și plescăind din gurile umede. Bear a simțit o mână aspră apucându-l de încheietură. Și-a ridicat ochii. Un bărbat cu capul ras și mustață! Era unchiul Jim!

— Ei bine, așa ceva n-am mai pomenit! a mormăit unchiul Jim.

Bear s-a lăsat moale și a fost tras peste zid în lumina pâlpătoare a focului. La adăpost.